

In de tuin van bezinning, een oase van rust,
vinden we troost in de rouw, waar we ons bewust
worden van de vergankelijkheid van het bestaan,
en de waarde van momenten die voorbijgaan.

In de tuin van bezinning bloeien bloemen in kleuren van hoop,
terwijl we stilstaan bij herinneringen die we koesteren.
Door ons hart en geest, een zachte bries,
die ons omarmt en onze pijn verlicht.
We denken aan hen die ons zijn ontvallen,
die hun leven gaven voor anderen in nood.

In de tuin van bezinning vinden we harmonie,
een plek om te overdenken, te zijn en te ervaren.
Onder de schaduw van de bomen, in het zachte licht,
vinden we rust in ons rouwgedicht.
Laat de tuin ons leiden naar innerlijke vrede,
terwijl we rouwen om het verlies dat
ons heeft achtergelaten met herinneringen.

In stilte en stilstand vinden we heling en krachten,
om verder te gaan, met onze dierbaren in gedachten,
dus laten we in de tuin van bezinning vertoeven,
om te rouwen, te bezinnen en te geloven
dat hoewel de pijn van het afscheid blijft,
de tuin ons troost biedt en het leven omarmt.

In de tuin van bezinning, een oase van rust,
leven de herinneringen voort aan hen die ons zijn ontvallen
Laat deze plek een eerbetoon zijn,
een symbool van dankbaarheid, een teken van respect,
waar onze dierbaren voor altijd voortleven,
hun namen vereeuwigd als helden en heldinnen.